

SEAL TEAM SIX

LOV ŠAKALA

ROMÁN BÝVALÉHO PŘÍSLUŠNÍKA JEDNOTKY SEAL

DON MANN
RALPH PEZZULLO

SEAL TEAM SIX

Lov Šakala

SEAL TEAM SIX

Lov Šakala

DON MANN

A RALPH PEZZULLO

CPress
Brno
2015

Postavy a události v této knize jsou smyšlené. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už žijícími, nebo mrtvými, je náhodná a nevychází z úmyslu autora.

Ten, kdo má nějaké PROČ žít, snese téměř jakékoli JAK.

—Friedrich Nietzsche

*Všem statečným mužům a ženám, kteří v sobě chovají svobodu
a spravedlnost
a odvážně je brání.*

KAPITOLA PRVNÍ

Realita je tím, co nezmizí, když tomu přestanete věřit.

—Philip K. Dick

DVAAČTYŘICETILETÁ LISA CLARKOVÁ SEDĚLA v perleťově bílé masážní vaně Jacuzzi a četla *Padesát odstínů šedi*. Skrze okno sahající od podlahy až ke stropu zářily rudé monolity Sedony, na hrubé břidlicové obrubě vany hořely santalové svíčky. Natáhla se pro sklenku La Crema Russian River Valley Chardonnay. Jako žena senátora a matka dvou dětí, která tvrdě pracovala na tom, aby si udržela své dlouhé tělo tanečnice, se oddávala vzácné chvíli relaxace a provinilé rozkoše. Své vlasy obvykle nosila stažené dozadu nebo svázané ve francouzském copu, teď je však měla rozpuštěné až na ramena.

Zatímco četla, po těle se jí začal rozlévat pocit opravdové viny. Vztah mezi Anou a superbyznysmenem Christianem Greyem jí přivál zpět vzpomínky na její vlastní jednorocní poměr se světáckým

majitelem restaurace, s nímž se setkala v době, kdy pracovala jako servírka ve Washingtonu, D. C.

Před čtyřicetiletou byla vysokou, blondatou osmnáctiletou dívkou se svěží tváří, pocházela z malého města Boykins ve Virginii, navštěvovala kurzy na americké univerzitě a byla v každém ohledu dosti živá. Tehdy potkala Henriho Gaudiera. Světoznámý šéfkuchař a restauratér představoval vše, co si myslela, že chce: protřelost, sofistikovanost i vysoké společenské postavení v síti bohatých a mocných přátel. Ona sama se do té doby proslavila jen druhým místem v soutěži krásy na southamptonské střední škole. Na rozdíl od postavy Any ve zmíněné knize nebyla Lisa ve chvíli jejich setkání panna, přinejmenším však stále nebyla zasvěcena do tvrdých drog, S&M a skupinového sexu.

Henri tohle rychle změnil. Představil ji také senátorům, generálům, členům vlády, gangsterům, sportovním i filmovým hvězdám a dalším celebritám. Postupně se naučila, že sex a drogy se slévají v temnou, zákonem zakázanou řeku, do níž se v okamžicích, kdy mají za to, že jsou v bezpečí, noří celá řada slavných a vysoce vážených obyvatel Washingtonu.

Během posledních třicetilet, od té noci na francouzské ambasádě ve Washingtonu, kdy na večírku pořádaném u příležitosti Dne pádu Bastily potkala Jesseho Abramse Clarka, se snažila, jak nejlépe uměla, vymazat mezihru s Henrim ze své paměti. Clark byl tehdy mladým poručíkem námořnictva a pracoval jako jeden z asistentů v Bílém domě. Teď byl vysoce postaveným republikánským senátorem z Virginie – stále však zůstával prudérním, agresivním, sebevědomým a spořádaným křesťanem.

O divokém, sexuálně dobrodružném roce, který strávila s Henrim, mu nikdy neřekla. Ani o své závislosti na kokainu nebo

noci, kdy s ním skončila. S tím, jak na ni čas strávený s Henrim zapůsobil a jak je kvůli tomu opatrná, aby se jí situace nevymkla z rukou, se nikdy nikomu nesvěřila. Ani sobě samé.

O tom teď přemýšlela, zatímco kolem ní se čeřila teplá, santalem provoněná voda, která jí zvláčňovala pleť a uvolňovala svaly. Minulost byla břemenem a být manželkou senátora nebylo snadné, navzdory mnoha z toho vyplývajícím požitkům. Snad právě to vysvětlovalo malátnost a únavu, kterou v poslední době pociťovala. Vedle několika každotýdenních vystoupení po boku svého manžela na washingtonské společenské scéně se musela zúčastňovat i politických a charitativních akcí a řídit dvě domácnosti: jednu v Chevy Chase v Marylandu, druhou na farmě na okraji Charlottesville ve Virginii. Fungovala také jako roztleskávačka a politická poradkyně svého muže.

Měli spolu dvě děti, za jejichž výchovu byla zodpovědná především ona. Patnáctiletý Jesse Abrams Clark Jr. působil dojmem, jako by Lise z oka vypadl. Jesse junior byl nejen pohledný a urostlý, s okouzlejícím úsměvem, ale mezi ní a jím už ode dne, kdy se narodil, existovalo přirozené pouto.

Sedmnáctiletá Olivia se spíše podobala svému otci: zdrženlivá a s pevnou vůlí. Byla vysoká, blond, a zdědila po něm i silnou čelist a upřený pohled modrých očí. Olivia svou matku vždy respektovala, avšak od doby, kdy vstoupila do puberty a většinu své pozornosti začala věnovat jízdě na koni a presbyteriánské církvi, k ní Lisa důvěrný vztah necítila.

Lisa naplánovala výlet do Sedony v Arizoně jako příležitost k tomu, aby spolu obě strávily nějaký čas, než Olivia na podzim nastoupí na Dukeovu univerzitu.

Její dcera právě seděla ve vedlejším pokoji luxusního domku v Enchantment Resort a předstírala, že studuje Bibli. Ve skutečnosti však dávala na Facebook fotografie sebe a své mámy, jak před jejich *casita* obě stojí v lezeckém úboru.

Zatímco Lisa četla dále, na hladinu jejího vědomí se vynořily necudné vzpomínky, které se rozprskly jako bubliny. Jedna z nich se týkala kokainem poháněné noci strávené s Henrim a hvězdou Národní fotbalové ligy v Henriho apartmá v hotelu Watergate. V jedné chvíli se smáli a zapíjeli večeri šampaňským, v další již ležela na Henriho obrovském letišti nahá, s kotníky a zápěstími připoutanými k nohám postele.

Okamžitě přestala číst a knihu odložila. Téměř současně zazvonila u vchodových dveří *casita* zvonkohra. Lisa natáhla svůj dlouhý krk směrem k iPhone ležícímu na baru a zjistila, že je 18.13. Jedna z pokojských zřejmě přišla, aby odestlala postele, nebo si Olivia možná něco vyžádala od pokojové služby.

Pomyslela na večeri, kterou objednala na půl osmé, i na to, co si chce vzít na sebe. V pozadí zaslechla kroky a tlumené hlasy.

„Olivie!“ zavolala a její hlas se odrazil od vydlážděné podlahy. „Zlato!“

Rozhodla se, že zatelefonuje správci a požádá ho, aby poslal někoho, kdo jí umyje a vyfouká vlasy. Postavila se a začala se natahovat po pokojovém telefonu zavěšeném na zdi.

Právě v té chvíli se otevřely dveře, v nichž se objevila mladá žena hispánského vzezření.

Byla oblečená do černých kalhot, bílého trička s límcem a na krku měla zavěšený stříbrný krucifix. „Dobry večer, *Señora*,“ řekla.

„Promiňte,“ odpověděla Lisa a levou rukou si zakryla prsa, „vás zavolala má dcera?“

„Ne, *Señora*,“ zareagovala dívka a vysunula před sebe pravou ruku. V ní držela tmavou pistoli vybavenou tlumičem. „Ale jestli vylezete ven a půjdete se mnou, nebude žádný problém.“

Lisiným tělem se rozlil chlad. Nedokázala si představit, že je to něco více než jen rutinní loupež, nebo že dívka, která nevypadala na více než na šestnáct, je schopna opravdového násilí. Obrátila se a začala se znovu natahovat po telefonu.

Dívka k ní rychle přistoupila, plácla Lisu přes ruku a namířila pistoli na její hlavu. „Jediný zvuk a zastřelím vás!“

Lisa přikývla a ztěžka polkla. Ve spáncích ji páčila krev a třásla se jí kolena. Vzpomněla si na Olivii ve vedlejším pokoji a zadoufala, že se jí podařilo utéct nebo že zavolala o pomoc.

Do koupelny vstoupili dva mladí muži oblečení do stejných bílých triček s límcem a černých kalhot. I oni vypadali jako náctiletí: pohotoví, ve střehu a se stříbrnými krucifixy na krku.

Jeden z nich, chlapec s černými vlasy a zjizveným rtem, přidržel něco před Lisiným nosem a ústy. Vdechla pach chloroformu a uslyšela, jak chlapec říká: „Jsme tady, *Señora*, jménem La Santísima Muerte. Chce, abyste šla s námi.“

Nohy jí začaly měknout. Oba muži zachytili její nahé tělo a zdvihli ji z vody. Mezi nohama ucítla mrazení, nato ztratila vědomí.

NADPRAPORČÍK TOM CROCKER, ČLEN SEAL TEAM SIX (známého také jako DEVGRU), se přidržel tyče nad hlavou, která se táhla mezi dvojitými postranními dveřmi Black Hawku, zatímco vrtulník se nad vyprahlým terénem severozápadní Sýrie naklonil na pravou stranu. Helikoptéra totiž vlétla do protivětru, který s ní prudce hodil vpravo a zvířil velký oblak prachu.

„Držte se,“ křikl za sebe na ostatní členy svého týmu. Tmavoucí obloha před nimi se změnila v tajemné odstíny oranžové a nachu.

Úplně jako modřina, řekl si v duchu. Celá tahle země se však nyní podobala spíše otevřené ráně s více než sedmdesáti tisíci mrtvými civilisty a podivným spojenectvím sunnitských povstalců a teroristů – včetně hnutí an-Nusrá napojeného na al-Kajdu, které se postavilo represivnímu a neústupnému Asadovu režimu podporovanému Íránem, Ruskem, Čínou a Hizballáhem.

Crockerovi byla regionální politika naprosto ukradená, stejně jako občanská válka v Sýrii. Byl v ní se svým týmem, aby splnil konkrétní úkol, který v tomto případě úzce souvisel se zříceným bezpilotním letounem MQ-1B Predator. Právě kvůli němu pročesával očima krajinu, zatímco jeho muži – Cal, Ritchie, Mancini, Akil a Davis – seděli na sklápěcích sedačkách a debatovali o Ritchieho nadcházející rozloučce se svobodou a o svatbě, jako by byli zpátky na velitelství ST-6 nebo posedávali ve své oblíbené putyce ve Virginia Beach.

„Říkám, že to bude drsnější než pařba s Mötley Crüe,“ překřikoval Ritchie motory. „Závěrečná párty na počest konce mejch svobodnejch dní.“

„Viděl jsem je hrát v El Pasu v roce 2002. Jedna z nejdivočejších show, jakou jsem kdy zažil,“ poznamenal Davis, což bylo poněkud překvapivé, protože byl tím nejmírnějším a nejtišším členem celého týmu.

„Ty posloucháš Mötley Crüe?“ zeptal se Ritchie.

„Neřek bych, že je poslouchám,“ odpověděl Davis a snažil se přervat motor a rotory. „No žádný jejich písničky ve svém iPodu nemám. Jen povídám, že dokážou rozjet zatraceně dobrou show.“

„A nám je to úplně u prdele,“ zakřičel jeho směrem Akil. Tento svalnatý Američan egyptského původu byl v týmu expertem na logistiku a jediným svobodným mláďencem – s výjimkou Američana asijského původu Cala, který téměř nikdy nepromluvil. „Tak jaká teda bude ta rozlučka se svobodou?“

„Cože?“ zeptal se Ritchie, zatímco vrtulník přelétl nad zříceninou kamenné stavby, která vypadala, jako by za sebou měla již celá staletí.

„Rozlučka se svobodou!“

„Bude to tak divoký, že vás, hoši, nechám podepsat papíry o uchování utajovanejch skutečností,“ chvástal se Ritchie.

„Já ti na nějakéj podpis seru,“ zabručel Akil.

Davis: „Já to možná budu muset vynechat.“

„Tvoje smůla,“ odpověděl Ritchie a zašklebil se od ucha k uchu, což rozzářilo jeho drsný, avšak pohledný obličej. Vzbuzoval okamžité sympatie a se širokým úsměvem a vysokými lícními kostmi se podobal baseballovému hráči Johnnymu Damonovi. „Ty vole, musíte mi, hoši, přísahat, že nikomu nic neřeknete,“ pokračoval, „protože se budou dít dost hustý věci, kterejch se rozhodně zúčastním. Monica se o tom nesmí dozvědět.“

Monica byla jeho budoucí nevěsta. Bývalá modelka předvádějící plavky a současná úspěšná developerka s vražedně krásným tělem a finančně náročnými zálibami. Crocker byl toho názoru, že ve smyslu ambic i sofistikovanosti je možná mimo Ritchieho třídu, avšak nechával si to pro sebe.

„Richi, asi to teď nebudeš chtít slyšet, ale jako tvůj kamarád ti to musím říct. Základem manželství je upřímnost,“ zakřičel Davis. Měl malé děti a hezkou ženu, svou divokou motorkářskou minulost už nechal za sebou.

„Díky, reverende Svatomile Blbečku,“ střelil po něm Ritchie zpátky. „Na tom zapracuju..., až do toho praštím.“

„Budeš mít striptérky?“ zeptal se Cal, který na klíně držel odstřelovačskou pušku PSG-1.

Akil se k němu otočil a prohodil: „Hele, kdo se zajímá o striptérky.“

„Se speciálníma technikama, kámo. A to je jen začátek,“ odpověděl Ritchie.

Akil: „Kdy? Kde? Počítej se mnou!“

Rozlučka se svobodou ani pošťuchování a žertování ve stylu dorostenecké šatny Manciniho nezajímaly. Tohle byla práce pro chlapy – s přihlédnutím k tomu, že operovali bez povolení v cizí zemi a v okolí byly zpozorovány jak jednotky syrské armády, tak Hizballáhu, u nichž nebylo příliš pravděpodobné, že je přivítají s potřesením rukou a poplácáváním po zádech. Ze dveří naproti Crockerovi právě prohledával rozeklaný terén vojenským triedrem Steiner Commander, když na černém pozadí spatřil cosi bílého.

Naklonil se do trupu a zařval: „Šéfe, něco vidím. Cíl na devíti hodinách!“

Crocker udělal několik kroků směrem k Mancinimu, vyklonil se ze dveří a uviděl bezpilotní letoun, který vypadal jako zprohýbaná hračka.

Přiložil si dlaně k ústům. Zakřičel na pilota a ukázal. „Cíl máme po levý straně!“

Pilot 160. leteckého pluku zvláštních operací (Special Operations Aviation Regiment, SOAR) se otočil a kývl na něho hlavou. Jeho široký obličej pokrývalo zrzavé strniště. Když se s vrtulníkem stočil přes vyprahlé vádí a několik suchých křovin, před očima se jim

objevil MQ-1B Predator, který s tupým nosem mířícím vzhůru připomínal lachtana povalujícího se na skalisku.

Z jakéhosi Crockerovi neznámého důvodu technické povahy se po nárazu sám nezničil – tak, jak mu říkal jeho program. Úkolem Černého družstva se proto stalo vyhodit jej do vzduchu dříve, než se dostane do špinavých pracek syrské armády nebo jejich společníků z Íránu či Hizballáhu, kteří následně zcizí jeho technicky vyspělé přístroje a tři střely AGM-114 Hellfire.

Černé družstvo bylo v rámci SEAL Team Six zvláštní jednotkou složenou z es, určenou k provádění těch nejnebezpečnějších, přísně tajných protiteroristických operací podle přímých rozkazů Bílého domu a CIA.

Bez přední antény a v nedotčeném stavu měřil dron na délku více než osm metrů, zatímco rozpětí jeho křídel přesahovalo šestnáct metrů. Celá věc vážila 510 kilogramů. Crocker předtím pozoroval, jak jeden z nich vykládají v přepravce přezdívané „rakev“ z letounu C-150 Hercules a jak ho ze tří dílů dávají dohromady.

Pro nadměru detailně pojaté a striktně definované úkoly, jako byl tento, postrádal potřebnou trpělivost a ve svém volném čase dával přednost toulkám krajinou, kanoistice, jízdě na motocyklu nebo běhu v přírodě. Dokonce i sestavování knihoven z IKEA ho dohánělo k šílenství.

Black Hawk se vznášel zhruba pětadvacet metrů nad místem dopadu, což bylo to nejlepší, co mohl pilot vzhledem k větru, písku a prachu dělat. Pro zahájení mise to sice nebyla právě ta nejideálnější pozice, avšak při jejich způsobu práce byly podmínky jen zřídka kdy dokonalé.

Crocker zvedl palec nahoru a ukázal k zemi. Hoši si připravili výstroj a zbraně a Mancini s Akilem shodili z levých dveří dvě

speciální splétaná nylonová lana, která byla ukotvena k navijáku uvnitř vrtulníku.

Davis s Akilem slanili jako první. Lano popadli do rukou v kožených rukavicích, udělali krok ven z helikoptéry a kvůli regulování sestupové rychlosti je sevřeli botami Salomon Quest. Bylo to jako sklouznout dolů po požární tyči – jen o dost riskantnější. Černé družstvo procvičovalo slaňování tolikrát, že je brali automaticky, stejně jako zavázání tkaniček od bot.

Šli nalehko, což byla správná volba. V tomto případě z toho důvodu, že se chtěli rychle dostat na místo a zase zpět, a s těžkým nákladem by slaňování z takové výšky bylo vzhledem k větru a prachu ještě o dost nebezpečnější. Právě proto se Crocker rozhodl zastavit Ritchieho a Cala, než stačili vystoupit ven ze dveří. Na rozdíl od ostatních totiž nesli rozměrné batohy naplněné C-4, rozbuškami a další výbavou potřebnou k provedení odpalu.

„Vy, hoši, počkáte v ptákoví,“ zakřičel Crocker. „My zajistíme oblast a pomůžeme vám to vyložit, až přistane.“

„To je v pohodě,“ křikl na něj Ritchie a ukázal směrem k zemi.

„Ne, Richi. Ty a Cal čekáte tady!“ rozkázal Crocker.

Ritchie přikývl. Pak Crocker popadl do rukou lano a sjel dolů k zemi. Souběžně s ním slanil i Mancini. Příslušníci SEAL byli oblečeni do polních uniforem Crye Precision Desert Digital s chrániči kolen Alta a služebními opasky plnými sumek Flyye s granáty MR141, MK18 a M67, polními láhvemi a rezervními zásobníky. Další sumky Flyye na jejich zádech a prsou ukrývaly světlice MK124, tyčinky chemických světél, přenosné vysílačky Motorola Saber, infračervená stroboskopická signální světla VIP, energetický gel a bojové nože SOG. Na hlavách měli přilby MICH 2000 se svítilnami SureFire, čtyřokulárovým nočním viděním a komplety sluchátek s mikrofony

umístěnými na lícních kostech, které jim díky technologii přenosu zvuku kostí umožňovaly poslouchat rádiové vysílání. Davis s Calem si vzali neprůstřelné vesty s keramickými pláty. Ostatní se rozhodli nechat je doma.

Crocker měl svou oblíbenou útočnou pušku HK416 s kolimátorem EOtech. Tato navýsost smrtící zbraň v sobě kombinovala ovladatelnost, přesnost i palebnou sílu. Ostatní nesli MP7 – německé automaty s náboji typu 4,6 × 30 mm, které si uměly s ochrannými vestami lépe poradit. Všichni byli také ozbrojeni pistolemi SIG Sauer P226 – standardní položkou výzbroje příslušníků SEAL. Akil s Davisem navíc nesli jednoranné zlamovací granátometry M79, i když většina jejich kamarádů v týmu dávala přednost novějšímu M203.

Jakmile se Crocker s Mancinim dotkli země, Ritchie s Calem vytáhli lana zpět do trupu vrtulníku a Black Hawk se stočil vlevo nad dvě stě metrů dlouhý hřeben. Akil, Davis, Mancini a Crocker se kryli za kameny a jistili perimetr. Zatímco Crocker přes své brýle pro noční vidění prozkoumával temnicí krajinu, Mancini se vydal zkontrolovat bezpilotní letoun.

V jejich bezprostředním okolí se nikdo neobjevil, přes kopce a křoviska však váł teplý vítr, který vydával strašidelný sykot.

Ve sluchátkách vestavěných do přilby Crocker uslyšel, jak Mancini říká: „Pred vypadá nedotčeně. Musel to bejt technickej problém, protože nevidím žádný stopy po nepřátelský palbě.“

„Dobře,“ odpověděl Crocker do mikrofonu.

„Hellfiry jsou netknuté. Stejně tak multispektrální zaměřovací systém, infračervený senzor a kamera.“ Manciniho třemi velkými vášněmi byly technika, jídlo a historie.

„Nám jde jen o ty rakety,“ zavrčel na něho Crocker tichým hlasem. „Zbytek vyhodíme do vzduchu.“

„To je ale sakra škoda.“

„Rozkazy.“

„Je to moc hezká technika,“ pokračoval Mancini dále tlumeným chraplavým hlasem. „Každej z těch mazlíků má jen sám o sobě cenu dvaceti mega.“ Zbožňoval technická zařízení a v týmu byl tím, kdo spolupracoval s DARPA, což bylo oddělení Pentagonu, které vyvíjelo novou vojenskou výbavu.

„Tohle rozhodnutí není na nás,“ odpověděl mu Crocker a nadále pozoroval drsnou krajinu.

„Co tím myslíš, že to není na nás? Kdo asi platí za tyhle věci?“

Mancini si často stěžoval na plýtvání vládními penězi a na jejich rozhazování. Crocker ho na oplátku popíchl: „A odkdy ty platíš daně?“

„Fakt vtipný. No, vlastně—“

Crocker ho přerušil. „Teď ne.“ Tohle nebyla chvíle na soukromé vtípkování ani na jakékoli jiné rozptylování pozornosti. Byli na Asadově území a měli tam svou práci. Vítr také začal vát s větší silou.

Akil, operující dvacet metrů po Crockerově pravici, pozoroval svým dalekohledem s nočním viděním, jak po hřebenech na východě šplhá malé tornádo. „Všechno v pořádku,“ řekl do vysílačky.

Crocker: „Dobře. Tak ať to máme rychle za sebou.“

Mancini: „Chceš, abych zkusil rozebrat satelitní anténu a komunikační část?“

„Na to není čas. Jen odmontuj hellfiry od jejich závěsníků.“

„Rozumím.“

Crocker vzhledl k tmavnoucí obloze a uvědomil si, že vrtulník se ještě nevrátil. „Kde je, do prdele, ta helikoptéra?“ zeptal se.

„Možná narazili na stánek s falafelem a zastavili se u něj,“ zavtipkoval Akil. Zdálo se, že vše, nač myslí, je jen jídlo a povolné mladé ženy. U obojího projevoval přímo nezřízenou chuť.

Crocker se obrátil ke spojaři Davisovi, jehož měl po levé straně. „Zkontaktuj pilota a pověz mu, že může přistát.“

„Rozumím, šéfe.“

„Možná to bude chtít posadit támhle. Tam za tím pásem křoví,“ dodal a ukázal na dotyčné místo. „Připomeň mu, ať nechá běžet motory.“

„Jasně.“

Akil: „Řekni mu, že vodtud plánujeme vypadnout rychlejc, než se v hajzlboudě vyřeší bitka na nože.“

Jejich úkolem bylo získat hellfiry a následně zničit vrak dronu, což udělají hned, jak přistane specialista na výbušniny Ritchie se svou C-4. Severní Sýrie nebyla místem, kde by Crocker chtěl zůstat delší dobu. Asadova armáda změnila za přihlížení zbytku světa nejvýznamnější města v hromady trosek. Před nedávnem dokonce Asad zaútočil na své vlastní lidi chemickými zbraněmi, v OSN se však nezmohli na nic jiného než na řečnění. Bylo to úplně stejné jako v Somálsku nebo ve Rwandě a výsledkem se pravděpodobně stane anarchií zmítaný stát, s kterým se tak či onak budou muset vypořádat Spojené státy. Z globální politiky se mu zvedal žaludek.

Tahle mise byla výsledkem tíšňového volání na poslední chvíli, v okamžiku, kdy si balili své věci a připravovali se k opuštění tajné základny v Izraeli a na cestu domů. Poslední dobou on i jeho tým trávili spoustu času uskutečňováním operací proti Hizballáhu a jednotkám al-Quds – v obou případech pod kontrolou Íránu. Nebezpečných a instinktivně prováděných akcí na nepřátelském území.

A už v tom byli znovu. Tentokrát v pitomé Sýrii. Crocker zaslechl za kopci vysoký kvílivý zvuk, po němž následoval hlasitý kovový rachot, který se odrazil ozvěnou a postupně slábl.

„Co to, kurva, bylo?“ zeptal se a pod přilbou se mu vlivem suchého pouštního žáru tvořil pot.

„To neznělo dobře,“ prohlásil Mancini.

To, mírně řečeno, ani zdaleka nevystihovalo skutečnou situaci.

Akil: „Možná to byl velbloudí prd.“

„Nebo výbuch.“

„Kde je Black Hawk?“ dotazoval se Crocker. „Viděl ho někdo?“

„Ne, do prdele. Ani ho neslyším.“

„Co se stalo? Povězte mi to někdo,“ řekl a začaly v něm narůstat obavy.

Mancini: „Žádné záblesk světla, žádný plameny.“

„Ani pilot se neozývá,“ zavolal s naléhavým tónem Davis.

„Zkoušel jsi druhého pilota? Cala? Ritchieho?“ ptal se Crocker a doufal, že to není tak, jak si myslí.

„Jo, zkoušel. Všechny tři.“

„A co?“

Davis zavrtěl hlavou.

Crockerovi se sevřel žaludek. S grimasou ve tváři vrhl rychlý pohled na hodinky. Čas v oblasti cíle (Time-On-Target, TOT) se již blížil deseti minutám, což bylo zatraceně dlouho, zejména když se v blízkosti pohyboval nepřítel. Navíc bylo jasné, že výbuch, nebo co to vlastně bylo, k sobě přitáhne pozornost. Na Blízkém východě operoval do té doby již téměř všude, s výjimkou Sýrie. S ohledem na její přátelství s Ruskem a dlouhodobou podporu, kterou Asadův režim poskytoval palestinským teroristům, ani nebyla místem, kam by se chtěl podívat.

„Jsi si jistej, že ta zasraná vysílačka funguje a že nemáš s vrtulníkem žádný spojení?“ zeptal se Crocker.

„Potvrzuju, šéfe,“ odpověděl Davis.

„Zkus to znovu!“

Davis se zamračením poslechl a vzápětí zavrtěl blondátou hlavou.

Crocker zamručel. „Dobře. Zůstaň tady s Mancinim. Akile, pojď se mnou.“

KAPITOLA DRUHÁ

*Se svým osudem se setkáváme na cestě, jíž se
vydáváme, abychom se mu vyhnuli.*

—Carl Jung

KRAJINA SE PONOŘILA DO NEPRONIKNUTELNÉ, téměř hmatatelné tmy. Měsíc ještě nevyšel. Při hledání cesty mohli využít jen svých nočních vidění, což se ukázalo jako dosti nepraktické, protože oba příslušníci SEAL se pohybovali rychle po kamenitém a proměnlivém terénu, který se rozkládal kolem hřebene vyvýšeniny. Nesledovali vytyčenou cestu, jen se při sklonu pětatřiceti stupňů prodírali přes zvětralé kameny, písek a štěrky. Zároveň také nesli batohy a zbraně.

Crocker doufal, že vrtulník najdou nedotčený, možná s nějakým menším technickým problémem. Nebo že ve vysílačce uslyší, že pilot musel z nějakého důvodu helikoptéru obrátit a vrátil se do Izraele.

I když to znamenalo, že by spolu s ostatními čtyřmi členy týmu SEAL zůstal prozatím trčet v Sýrii, takový výsledek by pro něho byl

přijatelnější než druhá, mnohem zlověstnější alternativa. Začal už dokonce plánovat, jak by se mohli někam uklidit a bránit se, dokud nedorazí pomoc.

„Vidíš něco?“ zašeptal dozadu k Akilovi.

„Ne, ale cítím palivo.“

To nebylo dobré znamení, jenže Crocker neviděl, že by něco hořelo. Nebyla tam ani žádná světla.

Nasál vzduch do nosu. „Palivo?“ zeptal se. „Seš si jistě, že necítíš tu svojí lacinou egyptskou kolínskou?“

„Já jdu jen do Ralpa Laurena. Kurevsky stylovej matroš.“

„Kurevský to teda je,“ řekl Crocker. „Ten tvůj velkej frňák musí být lepší než můj. Odkud přichází ten smrad?“

Akil si olízl ukazováček a podržel jej ve vzduchu, aby určil směr větru. Ukázal nahoru k odlehlé straně kopce. „Tudy.“

„To je na západ.“

Nový poryv pouštního větru s sebou přinesl nezaměnitelný pach, z kterého se Crockerovi udělalo na nic v ještě větší míře. Ritchie s Calem se nedávno zotavili ze zranění utržených při honu na několik agentů jednotek al-Quds v Jižní Americe. Konkrétně Ritchie utrpěl dosti ošklivý zásah kulkou do čelisti, což si vyžádalo rozsáhlý zákrok plastického chirurga. Na konci měsíce se měl ženit. Všichni hoši v Crockerově týmu byli jako bratři. Neměl žaludek na další zranění a zlomené kosti.

Čím výše šplhali, tím silnější byl zápach paliva.

Poklepal na sluchátka a promluvil k Davisovi: „Alfa Dvě, tady Alfa Jedna. Slyšíš něco od kluků ve vrtulníku?“

„Alfa Jedna. Negativní.“

Potlačil obavy, které prolétaly jeho myslí, a soustředil se na nerovný terén před sebou. Nato ve sluchátkách zaslechl Davisův

hlas, který tentokrát zněl o dost naléhavěji. „Alfa Jedna, vypadá to, že se k nám něco blíží.“

Další nevíтанá komplikace. „Co je to?“

„Vozidla,“ nahlásil Davis z místa v blízkosti Predatora. „Jsou pořád dost daleko na to, abysme je identifikovali. Vidíme jen přední světla. Jaká je vaše situace?“

„Cítíme palivo, ale zatím nemáme vizuální kontakt.“

„Palivo vrtulníku?“

„Možná,“ odpověděl Crocker. „Víte něco ohledně počtu vozidel a jestli mají zbraně, nebo ne?“

„Negativní. Ale až budeme mít víc informací, dám vědět. Končím.“

Crocker obešel Akila, který se zastavil a dopřál si pořádný lok Powerade. Akil byl pěkný pořízek a bývalý seržant námořní pěchoty a hovořil několika blízkovýchodními jazyky. Jestliže byl Mancini Crockerovou pravou rukou, Akila používal jako svou pravou nohu. Byl vlastně odkázán na ně na všechny, v absolutní míře, což bylo také důvodem, proč byli obzvláště užitečným a smrtelně nebezpečným týmem. Šest nejlepších válečníků na celé planetě, kteří fungovali jako jeden muž.

V JSOC (Joint Special Operations Command: Velení společných zvláštních operací), SOCOM (Special Operations Command: Velení zvláštních operací), CIA i Bílém domě si žádali služeb Černého družstva tak často, že jeho členy nasazovali do misí v zámoří až tři sta dní v roce. Ne že by si Crocker stěžoval. Bylo dobré, když věděli o vašich kvalitách a když jste dělali práci, pro kterou jste se narodili, s muži, které jste obdivovali a jichž jste si vážili.

Vystoupal další tři metry, zastavil se, přidržel se pokroucené větve, která trčela z jakési břidlicové horniny, ohlédl se zpátky na Akila a zeptal se: „Jdeš?“

„Už zase začíná zlobit ta blbá ostruha,“ prohlásil Akil držící se za pravé chodidlo. Zranil si je během operace v Íránu.

„Přestaň fňukat.“

Crocker se obrátil a na pravé straně svého zorného pole zachytil ocasní rotor UH-60M Black Hawk, který se pomalu otáčel na pozadí o odstín světlejší oblohy. Srdce se mu sevřelo v hrudi. Zhluboka se nadechl, ukázal daným směrem a přiškrceným hlasem řekl: „Akile, koukej!“

Oba muži poté spolu uběhli přibližně třicet metrů, bez ohledu na Akilovu patní ostruhu. Zápach paliva s každým krokem sílil. Stejně sílil i jejich pocit zoufalství a beznaděje.

Celá scéna byla až strašidelně tichá. Žádné sténání nebo výkřiky o pomoc. Jen vítr chřestící suchými listy kolem nich a skřípání poškozeného ocasního rotoru. Black Hawk ležel na boku jako nějaký pospávající slon. Ve chvíli, kdy Crocker spatřil rozbitý kokpit a temné obrysy dvou těl u bočních dveří, probudil se jeho zdravotnický výcvik.

Nebyl už velitelem týmu, ani přítelem. Byl zdravotníkem SEAL, který dělal svou práci. Nebral ohledy na rozlité palivo ani na nebezpečí, že celá ta zatracená věc může každým okamžikem chytit, sundal si noční vidění a rozsvítil baterku s červenou clonou, kterou měl na opasku. Nato se začal spěšně pohybovat od jednoho muže k druhému a kontrolovat životní funkce, počínaje pilotem, který ležel přes sedačku s roztráštěným čelem a temenem. Purpurově šedá mozková hmota se mu roztekla po stranách hlavy jako nějaká halloveenská paruka.

Crocker i tak zkontroloval jeho puls. Negativní.

Přešel k druhému pilotovi, ležícímu na břiše. Crocker ho zlehka obrátil a pod pilotovou pancéřovou vestou si všiml velké temné rány v místech blízko slabin, kde byla rozervaná otevřená tkáň. Šlachy, kost a maso ve všech odstínech červené a růžové. Ani on neměl žádný puls.

Přes neskutečnost této scény ho však nejvíce zasáhl podivně vyrovnaný úsměv na tváři druhého pilota. Jako by spatřil něco milého, nebo opravdu přivítal svou smrt.

Když se přesunul ke střední části vraku, Crocker uviděl Ritchieho a naplno na něho dolehla váha celé tragédie. Několik vteřin zápasil s dechem, protože jeho kamaráda a spolubojovníka, kterého znal již osm let, přesekla ve výši pasu část hlavního rotoru doslova vejpůl. Jeho žaludek, játra a vnitřnosti se roztekly po zemi, tmavé oči měl doširoka otevřené a vystupovaly mu z důlků jako vykřičníky.

Crocker se shýbl a začal strkat Ritchieho vnitřnosti zpět do jeho těla. Když uslyšel Akila, jak za ním přerývaně oddychuje, přestal, zamumlal tichou modlitbu a zatlačil Ritchiemu oči.

Nato se zvedl a pozpátku couval pryč. Dával si přitom pozor, aby nešlápl do velké kaluže krve, jako by se tím mohl dopustit nějakého druhu znesvěcení. Podíval se přes rameno a uviděl, jak po Akilově drsné tváři stékají slzy.

„Kurva,“ zamumlal Crocker. Následně si vzpomněl, že ve vrtulníku byli čtyři muži, a zeptal se: „Kde je Cal?“

Přestože byli bojem zoceleni a psychicky odolní, měli také srdce, svědomí a city. Akilova ústa zůstávala otevřená a vytvářela jedno velké O, nevycházel z nich však vůbec žádný zvuk.

„Cal? Kde je?“ ptal se Crocker, který se na okamžik oddělil od svého těla.

Akil ukázal na Ritchieho. „Zapomněl jsi... zapomněl jsi ho přikrejt.“

Crocker sáhl do batohu pro svou soupravu pro přežití, v níž obvykle nosil pečlivě složenou izotermickou fólii, ale hned si vzpomněl, že ji tentokrát nepřibalil.

„Kde je, kurva, Cal?“

Právě se chystal vlézt do trupu, když spatřil Akila ukazujícího na tělo, které leželo tváří dolů pod jedním ze zničených motorů T700-GE-701D. Crocker se spustil na všechny čtyři, zalezl pod dosud horký motor, naklonil se k Calovu uchu a zašeptal: „Cale.“

Žádná odpověď.

Pak se zeptal nahlas: „Cale, slyšíš mě?“

Opatrně se natáhl k přední části Calova krku, nahmatal krční tepnu a ucítil sotva patrný puls. Znamení naděje.

Otočil se zpět k Akilovi a s naléhavostí v hlase řekl: „Zavolej Davi-
sovi a pověz mu, že jsme našli vrtulník. Tři mrtvý a jeden vážně raněnej,
kterej potřebuje okamžitou leteckou evakuaci. Budeme muset odvézt ty
těla. Budeme taky potřebovat další C-4 na zničení Black Hawku.“

Akil spolkl obsah svého žaludku. „Šéfe...“

Crocker opatrně přejížděl rukama po vrchní části Calova těla. Ucítil, jak z rány blízko břicha vytéká teplá krev, a zarazil se.

„Akile, potřebuju tvojí pomoc.“

Když se ohlédl, v místech, kde býval Akilův obličej, uviděl Moni-
činu tvář. Vidina byla tak skutečná a neočekávaná, že řekl: „Je mi
líto, Monico. Ale... stávají se nečekaný věci.“

Otevřela ústa, jako by se chystala křičet.

Místo toho uslyšel, jak se Akil ptá: „S kým to mluvíš, šéfe?“

Crocker zamrkal, a když v místech, kde před vteřinou byla Monica, spatřil Akila, požádal ho: „Pojď blíž. Potřebuju, abys mi ho pomohl otočit.“

Akil si hřbetem ruky otřel slzy. „Jo.“

„Chytni ho pod ramenem. Až napočítám do tří. Pomalu a opatrně.“

„Dobře.“

„Jedna, dva, tři.“

Rána byla výše, než si původně myslel. Když ucítil, že nasává vzduch, řekl: „Sáhni do mojí lékárničky. Podej mi lepicí čtverec, QuikClot a ten plastovej obal, v kterým se dává.“

Crocker provedl rychlou primární kontrolu Calových základních životních funkcí. Nejprve dýchací cesty. Cal byl v bezvědomí, ale dýchal, což znamenalo, že jeho dýchací cesty byly průchozí. Crocker mu vyčistil ústa od krve a písku. Pak zaklonil Calovu hlavu do čichací polohy, aby mu ulehčil dýchání, a ubezpečil se, že dýchací cesty neucpe jazyk.

Dýchání bylo sice poněkud těžkopádné, zároveň však plné a oboustranné. Tep slabý a nitkovitý.

Po dokončení základní kontroly ve smyslu života nebezpečných zranění Crocker přistoupil k sekundární kontrole zahrnující úplné ohledání od hlavy až k patě.

Ochrnutí. Crocker nespatriil žádný zjevný úraz hlavy nebo obličeje. Calovy zorničky se zdály být stejně velké a reagovaly na světlo. Nepostřehl ani žádný náznak tekutiny vytékající z uší nebo nosu. Zlehka ohmatal Calův krk a záda. Na jeho páteři nenarazil na žádné anomálie.

Odkrytí ran. Crocker hledal ránu výstřelu, žádnou však nenalezl. Odhrnul oblečení z Calova hrudníku, aby si mohl dobře prohlédnout barvu kůže a hmatem zjistit další problémy.

S hemostatickou gázou QuikClot a lepicím čtvercem v ruce se soustředil na ránu. Roztrhl Calův stejnokroj, roztáhl roztřepený pěticentimetrový otvor a přiložil QuikClot. Ránu zakryl lepicím čtvercem a přitlačil.

Nevypadala jako zranění způsobené předmětem letícím vysokou rychlostí a Crocker doufal, že nenadělala příliš velké škody, jako například proražení vnitřního orgánu nebo žaludku a následné uvolnění jedovatých trávicích enzymů. Crocker věděl, že plicní tkáň není tak hutná a že je přizpůsobivější než, dejme tomu, tkáň jater, sleziny nebo tuková tkáň, které nemají téměř žádnou elasticnost a jsou snadno zranitelné.

Všechny tyto informace mu bleskově prolétaly hlavou, zatímco jednou rukou tiskl obvaz a druhou stlačoval stehenní tepnu.

Vzhlédl k Akilovi a řekl: „Musíme ho odsud dostat pryč, kdyby vrtulník začal hořet.“

Akil přikývl, stále však budil dojmem nesoustředěného.

Crocker se ujistil, že čtverec a plastový přebal, které páskou přilepil na ránu, jsou pevně na svém místě. Potom překulil Cala směrem k sobě, až spočinul na boku. Nohu, kterou měl nahoře, mu pokrčil tak, že bok a koleno svíraly pravý úhel, zaklonil mu hlavu dozadu, aby udržoval dýchací cesty průchodné, a s Akilovou pomocí ho od táhl pryč zpod motoru vrtulníku. Následně ho chytli pod nohama, boky, rameny a hlavou, odnesli ho na relativně rovné místo ve vzdálenosti zhruba sto padesáti metrů a položili ho na zem.

„Jestli rychle seženeme pomoc, bude v pohodě. Životní funkce zůstávají stabilní a do šoku neupadá,“ zašeptal Crocker.

Akil si sundal přilbu a zavrtěl hlavou. „Jak se to, kurva, stalo?“ zeptal se.

„Co?“

„Ta helikoptéra. Trefila ji nepřátelská palba?“

„Nejsem forenzní expert na letecký havárie,“ odpověděl mu Crocker. „Nasaď si zpátky tu helmu. A už konečně zavolej.“

„Jak konečně?“

„Řek jsem ti, že máš zavolat Davisovi. Potřebujeme leteckou evakuaci. Potřebujeme taky vytáhnout ty těla a zničit vrtulník.“

„Rozumím.“

„Tak to koukej udělat!“

Crockerovi se trásla pravačka, když vylezl do helikoptéry, přidržel se tyče u stropu a na svém opasku natáčel svítilnu s červenou clonou. Nenašel žádné díry po kulkách nebo důkaz o nepřátelské palbě. Tohle však nehledal.

Za zprohýbanými sedačkami, pod několika svinutými dekami, uviděl Ritchieho batoh, který rozeznal podle nášivky Shootera Jenningsa na vrchu. Verze „Procházky životem“ v podání tohoto drsného zpěváka country byla jednou z Ritchieho oblíbených písní. Crocker v duchu slyšel Ritchieho, jak si ji ve sprše na základně východně od Tel Avivu zpívá jako nějaký opilý kovboj.

„Šel do toho, věděl jak na to...“

Crocker, pověšen za ruku na tyči, zahákl botu za jeden z popruhů a povytáhl batoh dost vysoko na to, aby ho mohl opřít o bočnici rozmlácené sedačky. Natáhl se dolů a chňapl po něm pravačkou.

Zpívání nepřestávalo. „*Jó, ten kluk to zná...*“

Venku na zemi ho zkontroloval, aby se ujistil, že C-4 a roznětky jsou neporušeny. Byly v pořádku. Když na vnitřní straně chlopně

batohu spatřil páskou přilepenou rozesmátou fotografií s Richem a Monicou, kousl se do jazyka.

Některé věci prostě nikdy nezačnou. Někteří lidé zemřou dříve, než by měli. Hlavou mu proběhla celá kavalkáda výjevů. Molly, jeho dívka ze střední školy, která zahynula při autonehodě, bratranec Willie...

S chutí krve v ústech vlezl zpět dovnitř pro deky a celtu, které následně použil k zakrytí mrtvých těl.

Část z něho se sama chtěla schovat pod dekou. Válka nestála za nic. Život nedával zhola žádný smysl. Dřeli jste se, namáhali a pachtili, dělali jste to nejlepší, co jste svedli, a poté jste umřeli.

Když vlekli Ritchieho ve dvou kusech pryč od vrtulníku, Akil si pozvracel ruce.

Další věcí, kterou si Crocker vybavoval, bylo, že se natáhl do kokpitu a přehodil si pilota přes rameno. Cítil jeho mrtvou váhu i teplou krev, která mu kapala na záda.

Akil si klekl vedle těl a sklonil hlavu k zemi. Když ho Crocker zlehka plácl ze strany po přílbě, obrátil k němu vzhůru své zarudlé oči a zahučel: „Já se modlím, sakra!“

Vše, co k tomu Crocker mohl říci, bylo jen: „Skonči to.“

Akil se opět sklonil a zůstal s čelem v prachu dvacet vteřin. Potom zamumlal nějaký pozdrav Bohu a vstal.

„Dobře.“

„Cítíš se líp?“ zeptal se Crocker.

„Moc ne.“

„Ať tak nebo tak, potřebuju, abys zůstal ve střehu,“ řekl Crocker.

„Já se snažím!“ vyplivl na něho Akil svou odpověď, hrubou a rozzlobenou.

„Co říkal Davis?“

„Davis?“

„Chtěl jsem po tobě, abys mu zavolaal,“ řekl Crocker. „Vzpomínáš si?“

„Říkal, že Izraelci poslali dva vrtulníky. Už letí, jasný? Už letí! Nech mě, kurva, bejt.“

Crocker popadl Akila vpředu za uniformu. „Oba jsme rozhozený,“ zavrčel. „Ale tahle mise ještě neskončila a my potřebujeme přemejšlet, jasně a čistě!“

Akil se už částečně dostal ze stavu sklíčenosti. „Máš pravdu, šéfe. Já vím.“

Crockerovi se dařilo držet vlastní emoce na uzdě tím, že jako paprsek laseru soustředil svůj mozek na úkoly, které ležely před ním. Nejprve si klekl vedle Cala a znovu zkontroloval jeho puls a životní funkce. Byly stabilní, ale slabé.

Nato vstal a sáhl po své zbraní. „Ty u sebe máš světelný tyčky a světlice, že jo?“ zeptal se.

Akil se dotkl sumky Flyye na prsou a nahmátl obě položky. „Jo. Jo.“

Nedovolí své mysli zalétat zpět k Ritchiemu a následkům jeho smrti. Místo toho řekl: „Dobře. Počkej tady a pořád sleduj Cala. Já dám C-4 na predatora, abysme ho nejdřív mohli vyhodit do vzduchu. Až se ti ozvu, zlomíš svoje tyčky a zapneš strobo, aby tě pilot našel. Nech to tady kolem, ať přistane blízko těl.“

„Co tady mám nechat?“ zeptal se Akil.

„Světlice a strobo. Chci, aby ten izraelskej vrtulník přistál přesně na tomhle místě. Jestli se dostane moc blízko k Black Hawku, přeskočí jiskra a všechno to tady bouchne. Rozumíš mi?“

Akil přikývl svou velkou hlavou. „Jo.“

„A nezůstávej daleko od vysílačky. Poslouchej a buď ve střehu.“

„Jasný.“

„Ujisti se, že těla naloží na palubu, a postarej se o Cala. Slib mi, že to uděláš!“

„Udělám.“

„Potom řekni pilotovi, ať přeletí nad vrakem, a naházej na něj několik světlic. Přesvědč se, že chytil. A pak tady odtud vypadni!“

„Jasný!“

„Rozumíš tomu všemu?“

„Jo. Říkal jsem, že je to jasný.“

„Když se budeš chtít na něco zeptat nebo budeš mít problém, zavolej mi.“

„Rozumím.“

Crocker poplácal Akila po rameni. „Tak zatím.“

KAPITOLA TŘETÍ

*Když se dostanete na konec provazu, uvažte na něm
uzel a pevně se držte.*

—Franklin D. Roosevelt

UTÍKAL SMĚREM K PREDATORU TAK RYCHLE, JAK mu nohy stačily, upadl, zvedl se, znovu ztratil rovnováhu, ale stačil dát ruce před sebe dost rychle na to, aby se tvářil nerozplácl na jednom z balvanů. Při tom však upustil svou HK416, a proto ji sebral a otřel špínu z hlavně tak, že sevřel stehna a protáhl ji mezi nimi.

Několikrát se zhluboka nadechl a řekl si, že se musí uklidnit. Kombinace adrenalinu proudícího jeho tělem a vzteku nad mrtvými ho totiž naplňovala zuřivou energií ve stylu „už je mi to všechno úplně fuk“.

Napočítal do čtyř a uvědomil si, že na druhé straně vyvýšeniny se ozývá střelba zbraní. Potom Davis úzkostlivě zakřičel do sluchátek.

Crocker byl až příliš vybuzen, aby rozlišil jednotlivá slova, ale když popoběhl a vykoul přes hřeben kopce, uviděl, co se děje.

Mezi ním a predatorem byly dva pickupy, ve vzdálenosti přibližně sto metrů od místa, kde stál on sám. Bojovník na korbě jednoho z nich pálil z nepříjemného kulometu ráže 12,7 mm, který vydával hlasitý zvonivý zvuk a způsobil, že Davis s Mancinim byli přišpendleni za balvany ležícími severně zhruba dvacet metrů nahoře, nad zříceným bezpilotním letounem.

Kromě muže pálícího z těžkého kulometu Crocker zpozoroval tři jiné, jak se sunou směrem k predatoru s AK-47 v rukou, a nalevo další dva s AK, kteří se pokoušeli dostat obloukem za Davise a Manciniho.

Rychle vstřebal všechny očividné skutečnosti a s pomyšlením *už žádní mrtví* se vrhl do boje. Doběhl na vzdálenost padesáti metrů od polododávek, zastavil se, třikrát se zhluboka nadechl a ze sumky na prsou vytáhl dva ze čtyř granátů M67. Svíraje HK416 v levé ruce vzápětí vytrhl pravačkou pojistky a granáty hodil jeden za druhým.

Někdo v blízkosti pickupu zakřičel cosi ve fársí a o vteřinu později zdvihla polododávku do vzduchu silná exploze. Crocker se díval, jak po předku naráží do země, vybuchuje a v plamenech se převrací na záď. Připomínala mu skákajícího divokého mustanga. Stočil se vlevo kolem pickupu stříleje ze své HK416. *Fit-fit-fit*. Jeden nepřítel skosen. *Fit-fit*. Dva. *Fit-fit-fit*. Tři.

Vzplanul a explodoval i druhý pickup po jeho pravici. Výbuch Crockerovi podrazil nohy. Převalil se, zaujal pozici na bříše, znovu nabil a pokračoval v palbě. Jakmile přes kouř a plameny neviděl žádné nepřátele, přestal a vdechoval spaliny a prach.

Ústa i nosní dírky měl plné, v uších mu hučelo. To mu však nezabránilo zastrčit do HK416 další zásobník a sledovat, jak na boku

predatoru tančí ohnivá záře, což bylo až podivně krásné a připomínalo mu navajský obřad, jehož svědkem se stal v arizonské poušti.

Kolem něho vířil horký vzduch. Skoro si přál, aby ho zvedl a odnesl nahoru do nebe. Když vzhlédl, spatřil, jak se k němu blíží jasné světlo, a připravil si zbraň k palbě.

V zaměřovači uviděl, jak k němu spěchá šklebící se Mancini, v rukou drže karabinu M4. „Jsi v pohodě, šéfe?“ zakřičel.

Crocker ho nejprve neslyšel, zaregistroval však tetování s kmenovými vzory na Manciniho krku i jeho úsměv. „Přestaň se křenit,“ zavrčel.

„Líbí se mi, jak ses do toho pustil,“ řekl Mancini.

„Není tu, do prdele, vůbec nic, co by mělo bejt k smíchu,“ zareagoval Crocker. „Ritchie, pilot i druhej pilot jsou mrtví.“

Zpozoroval změnu výrazu v Manciniho tváři.

„Cal je těžce raněnej.“

„Ne...“

Také si vybavoval, jak sedí v zadních dveřích izraelské helikoptéry a dívá se, jak v dálce hoří predator. Do tváře ho šlehal teplý vítr, čechrající to málo vlasů, co mu ještě na temeni hlavy zbývalo. Klidně by Bohu dovolil, ať si je vezme všechny, a k nim i pravou ruku, kdyby mu slíbil, že Ritchieho vrátí zpět.

Právě se pokoušel vybavit si, odkud přišli a kam měli namířeno, když ve sluchátkách vysílačky uslyšel Akilův hlas.

„Pomoc! Jsem pod palbou ze dvou směrů! Potřebuju posily tak rychle, jak jen to bude možný!“

„Vydrž, Akile. Už jsme na cestě!“

Izraelský vrtulník Jasur 2000 (verze stroje Sikorsky CH-53 Sea Stallion) se naklonil doprava, pryč od Akila a zříceného Black Hawku, který byl na druhé straně vyvýšeniny. Crocker se ohlédl zpět

do vrtulníku, všiml si Davise u dveří a s naléhavostí v hlase zakřičel: „Co se to, kurva, děje?“

„Co myslíš?“

„Letíme špatným směrem.“

„Helikoptéra letecký evakuace se musela stáhnout. Stríleli na ně. Izraelci povolali další útočnej tým, aby nejdřív vyčistil oblast kolem Black Hawku.“

„Kde jsou?“

„Nevím.“

V té chvíli byl Crocker již na nohou a drápal se přes výstroj v nákladovém prostoru. Vmáčkl se mezi sklápěcí sedačky, z nichž jedna byla obsazena Mancinim, pravačkou se přidržel tyče před centrálním panelem a levačkou chňapl po pilotovi. Pilot v zelené přilbě, v brýlích a v letecké kombinéze ve stejně zelené barvě a s izraelskou nášivkou na rameni energicky Crockerovi naznačoval, aby ustoupil zpět.

Vrtulník byl zhruba 150 metrů nad zemí a letěl se zatměním.

Crocker se nehýbal. Tentokrát plácl pilota po přilbě. „Kde je útočnej tým?“ zeptal se.

„Už je na cestě. Jděte dozadu!“

„Nechali jsme tam několik chlapů!“ zakřičel Crocker a ukazoval za sebe. „Musíme se pro ně vrátit!“

Pilot se otočil vpravo a zavolal na druhého pilota cosi v hebrejštině. Potom položil ruku Crockerovi na prsa a strčil do něho. „Sedněte si!“

Crocker se zapotácel, zachytil se o opěradlo Manciniho sedačky a vzápětí bojovně vyrazil vpřed. Ve sluchátkách jeho přilby mezi tím Akil po celou dobu řval: „Mám maximálně pět minut! Brzo mi buďte dojde munice, nebo obsaděj mou pozici!“

„Poslouchejte—“

„Vraťte se zpátky. To je rozkaz!“ vykřikl pilot.

Když se Crocker nehýbal, druhý pilot se zvedl ze své sedačky a v předklonu se před něho přesunul. „Slyšel jste ho,“ křičel svou angličtinou s přízvukem, s tváří zalitou červeným světlem přístrojů. „Létat tady je nebezpečné. Teď nemůžeme mluvit! Sedněte si!“

Crocker ho popadl vpředu za leteckou kombinézu a zařval do jeho modrých očí: „Vy tomu nerozumíte. Tam dole mám odříznutýho vojáka. Musíme tuhle zatracenou věc obrátit.“

„Od vás rozkazy nepřijímáme.“

„Na to vám seru!“

Chystal se natáhnout kolem druhého pilota a chytit jeho kolegu, když ucítil, že ho něco zasáhlo do krku, a na několik vteřin ztratil vědomí. Když přišel k sobě, vnímal, jak kolem něho zápasí velká těla.

Davis přitlačil druhého pilota proti sedačce, zatímco Mancini ho mlátil do břicha, a vrtulník se kymácel ze strany na stranu.

Crocker zaslechl, jak hlavní pilot něco hebrejsky zaječel. Pak uviděl, jak zvedá pistoli a míří na Manciniho hlavu. Nechtěl se dozvědět, jestli má, nebo nemá v úmyslu stisknout spoušť, proto ho popadl za zápěstí, které vzápětí přirazil proti přednímu panelu. Pistole vyskočila, obrátila se ve vzduchu, narazila do pancéřového skla předního okna a spadla na podlahu.

Kovový pták se naklonil ostře doprava, což Manciniho, Davise a druhého pilota v jednom shluku těl vrhlo proti bočnímu panelu kokpitu.

Crocker se chytil pilotova držadla, vytáhl z pouzdra svou SIG Sauer P226 a přitlačil ji ze strany proti pilotovu obličejí. „Buďto obrátíš tuhle zasranou věc a přistaneš s ní, nebo ti vpálím kulku do hlavy!“

„Jdi k čertu!“

„Tak to si tě vezmu s sebou.“

Když se druhý pilot vrhl po své zbrani, nejprve ho udeřil loktem, poté ho vši silou praštil do nosu. Po stísněném prostoru se rozstříkla krev.

Crocker znovu zatlačil pistoli do pilotovy lícni kosti. „Já to, do prdele, myslím vážně!“ zakřičel. „Okamžitě tuhle věc obrať!“

Pilot obrátil pohled ke zraněnému kolegovi a bez servítek hebrejsky nadával. Nato vzhlédl ke Crockerovi. „Jste mimo!“

Crocker popadl volnou rukou za řídicí páku. „Udělám to sám, jestli budu muset.“

Pilot se ji snažil odstrčit. „Ne.“

„Tak tu zasranou věc otoč!“

„Dobře.“

Crocker stále mířil pistolí na pilotovu hlavu, zatímco ten zpomalil let vrtulníku a provedl ostrý obrat vlevo. Během několika vteřin spatřil na hřbetu před sebou hořící světlice a stopovky, které jako malé rozzlobené světlušky létaly kolem zříčeného amerického Black Hawku a připomínaly mu táborák na pláži.

„Támhle to je!“ zakřičel.

„Já vidím.“

„Akile, jsi tam ještě?“ zařval do svého mikrofonu.

„Jo, šéfe! Ale jsem obklíčenej!“

„Vydrž! Už jdeme!“

„Rychle!“

Crocker se obrátil k Davisovi a křikl na něho: „Připoutej druhého pilota do jedny z těch sklápěcích sedaček a svaž mu zápěstí a kotníky! Potom dávej bacha na hlavního pilota a říkej mu, kam má letět. Mancini, pojd' se mnou.“

Spolu nachystali dva kulometry ráže 7,62 mm, usazené do lafet v bočních oknech, a začali pálit do nepřátel klečících kolem zříceného amerického Black Hawku. Přes své noční vidění Crocker zpozoroval Akila přitisknutého k zemi za kameny, přibližně dvacet metrů od místa, kde předtím nechali světlice.

Crocker si v kabině přidřepal a zavolal na Davise: „Řekni pilotovi, ať to jednou obletí, abysme mohli spustit palebnou přehradu. Potom chci, aby s tímhle mazlíkem přistál na tom pruhu země nedaleko od místa, kde hoří světlice.“

„Jasně!“

Vzhůru k nim vzlétly žlutobílé stopovky a pancéřovaný kovový trup prorazilo několik kulek. Jedna z nich se odrazila od hlavně kulometu, který Crocker držel, vydala skřípavý zvuk a vykřesala spršku dlouhých bílých jisker. Crocker ucítil na rtech palčivou bolest.

Pokračoval v palbě a vybíral si cíle kolem zříceného Black Hawku, dokud nebyla hlaveň jeho zbraně rozžhavená doruda. Davis z kokpitu odpálil střely Hellfire, podvěšené na bocích Jasuru. Narazily do Black Hawku a vybuchly. Během několika vteřin pohltily vrak oranžové plameny.

„Skvělý!“ zařval Crocker.

„Ať se jdou vysrat.“

„A teď zaútočíme na nepřátelskou pozici blízko hřebene.“

Nepřetržitá palba z obou kulometů ráže 7,62 mm a další střely Hellfire umlčely nepřátele i tam. Vrtulník udělal ještě jeden oblet, po něm dal Crocker pilotovi pokyn, aby vrtulník posadil na zem.

Těžké rotory se otáčely a vířily obrovské mračno prachu, když Crocker s Davisem vyskočili ven. Nejprve našli Cala, potom naložili těla. Nakonec pomohli na palubu Akilovi. Měl poranění ruky způsobené střepinou z nepřátelského ručního granátu.

Nezastavili se, aby obhlédli bojiště, identifikovali nepřítele a jeho mrtvé spočítali. Crocker místo toho zkontroloval Calovy základní životní funkce, nato se izraelský vrtulník zvedl a poslední nepřátelská rána se s cinknutím odrazila od Crockerovy kevlarové přílby a narazila do stropu.

„To je dobře, že si necháváš kšiltovku,“ poznamenal Mancini.

Zdálo se, že krvácení z Calova zraněného břicha ustalo, jeho puls byl však dokonce ještě slabší než předtím.

„Řekni pilotovi, ať to předem ohlásí vysílačkou a nechá připravit zdravotníky a ambulanci,“ řekl Crocker.

„Rozumím,“ odpověděl Davis.

Akil, usazený zády k trupu, s tváří pokrytou špínou a sazemi a rukama potřísněnými zaschlou krví, zamumlal: „Díky.“

Crocker si sedl vedle něho a začal mu vyhrnovat rukáv, aby se podíval, kam ho škrábla kulka. „Dobrá práce,“ zašeptal.

Oči velkého muže se však již zavřely a Akil začal chrápat.

Crockerovy ruce byly unavené a po střelbě z velkého kulometu se trásly. Dopřál si pořádný doušek Gatorade, zatímco pilot ohlásil, že vstoupili do izraelského vzdušného prostoru.

Nikdo neodpověděl.

Po své pravé ruce Crocker viděl Manciniho, jak se dívá dolů na podlahu, na Ritchieho celtou zakryté tělo. Vedle něho byly k podlaze připoutány znovu získané hellfiry. Manciniho rty se pohybovaly, jako by pronášely modlitbu, anebo jen říkaly sbohem.

Crocker ucítil, jak se mu do očí vkrádají slzy. Obrátil se proto k oknu a zíral do hloubi noční oblohy. Hledal místo, kam by mohl uložit svůj žal, který na něm ulpíval jako druhá kůže. K jejímu shození dosud nenastal čas. A nosit ji bude ještě dlouho.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Postavit se tomu tváří v tvář a nikdy jinak.

Tak se to dá zvládnout.

—Joseph Conrad

PŘIPADALO JÍ, ŽE SE HÝBE, A PŘEDSTAVILA SI SVÉ tělo, jak se točí po tanečním parketu. Vedly ji silné a pevné ruce. V duchu viděla obličej muže s tmavými vlasy uhlazenými dozadu a kolem oranžovou barvu.

Lisa si uvědomila, že sedí. Hlava se jí však nadále točila a připomínala jí všechny ty věci, které musela udělat, aby se připravila na pětáctýřicáté narozeniny svého manžela, do nichž zbývalo pouhých šest týdnů. Kromě zařízení pohoštění a naplánování jídla měla také objednat květiny a sestavit seznam hostů, což při organizování jakéhokoli politického setkání vždy představovalo tu nejtěžší část. S rodinou a přáteli to bylo snadné. Skutečné potíže nastávaly až s rozhodnutím, které lidi si Clark nemůže dovolit urazit. To vyžadovalo,

aby si seznam prostudoval i Clarkův legislativní a administrativní asistent a provedl v něm příslušné úpravy.

Uvažováním nad tím, koho na svou oslavu narozenin pozvat, či nepozvat, mohl sám Clark strávit více času, než věnoval přemýšlení o tom, jak bude volit v případě připravovaného zákona o rozpočtu armády.

Politika byla osobní. Čím déle Lisa žila ve Washingtonu, tím více si to uvědomovala: Kdo s kým dobře vycházel, kteří senátoři spolu hráli poker či golf nebo se zajímali o stará auta. Měla na paměti, že přátelství, nesváry, rivalita, urážky, předsudky a averze určují vše. Od toho, jaké zákony mohou projít Senátem, až po pravděpodobnost, s jakou budou konkrétní jedinci jmenováni na určitá místa v prezidentově kabinetu.

Nebylo to dokonalé, ale ani takové, jak se politika popisuje v učebnicích. Fungovalo to však přesně takovým způsobem.

Fakta jsou fakta, říkala si. Abyste mohli vést úspěšný život, museli jste dělat obtížné kompromisy. V případě plánování zdařilé narozeninové oslavy pro jejího manžela to znamenalo sestavit seznam hostů a poslat ho e-mailem Clarkovu legislativnímu poradci. Když se však pokusila sáhnout pro svůj iPhone, nemohla pohnout rukama. Zkoušela se podívat, čím jsou spoutány, nic však neviděla, třebaže měla oči otevřené.

V té chvíli na ni dopadla studená sprcha jejího současného stavu a vzpomněla si na Sedonu i na ozbrojené mladé muže ve svém pokoji. Instinktivně se jí stáhly svaly v oblasti krku a svěrače a tu si uvědomila, že se neprobírá z běžného spánku, ba dokonce ani ze snu. Zdrogovali ji a právě ji někam převáželi. Vyrvali ji pryč z jejího spleťtého života.

Nedávno četla příběh o stovkách tisíců žen, které jsou každý rok unášeny a prodávány do sexuálního otroctví. Bylo možné, že ji mylně považovali za mnohem mladší ženu?

Bojujíc s panikou přiměla mozek, aby se soustředil, a pomalu si začala uvědomovat, že je připoutána k sedačce a že oči jí zakrývá cosi na způsob pásky. Když otočila hlavu vpravo, přes pásku proniklo oranžové světlo.

Dopravní prostředek, v němž seděla, se pohyboval velmi rychle, což se zdálo být odrazem toho, v jaké míře Lisa pociťovala ztrátu kontroly nad vlastním životem.

O několik minut později s ní zatřásl, když se kola letadla dotkla asfaltu a proudové motory zabraly na zpětný chod. Její mysl zalétla zpět k přerušené koupeli a k mladé ženě, která na ni mířila pistolí. V té chvíli si vybavila i tmavé oči a teplou barvu její kůže a zachvátila ji panika, protože si uvědomila, že tohle je realita a že jí nelze uniknout.

Vzpomněla si také na svou dceru. Uvažovala o tom, co se jí asi stalo, a pokoušela se vytrhnout ze sedačky. Snažila se otevřít ústa a zakřičet, aby přitáhla něčí pozornost, její ústa však byla zavřená a přelepena páskou.

CROCKER LEŽEL NA MATRACI NA BETONOVÉ PODLAZE cely o rozměrech 2 krát 2,5 metru, díval se vzhůru na plešatou hlavu izraelského strážného a přemýšlel o tom, jak ho minulou noc zatkli a jak ho ozbrojení příslušníci izraelských obranných sil (IDF) odvádějí, zatímco další ozbrojení vojáci drželi stranou Manciniho, Davise a Akila. Se spoutanými zápěstími a kotníky slerdoval z korby nákladního auta, jak z vrtulníku Jasur s pouštní kamufláží přesouvají Cala do bělomodré ambulance a těla Ritchieho spolu s pilotem a druhým pilotem Black Hawku SOAR odnášejí do černé pohřební dodávky. Přestože byl naštvan a svaly na rukou a nohou ho bolely, převládajícím pocitem byl hluboký zármutek, který ho zmáhal.

Část z něho byla jakoby bez života, zhasnuta a odpojena – dokonce i ve chvíli, kdy udělal několik sérií kliků a sklápovaček a vrtal se v šedavém mase s kuskusem, které bylo bez chuti a které mu na tácku doručili dírou ve spodní části šedých dveří. Napil se vody s kovovou příchutí, natáhl se a vzpomněl si na obvinění, která mu minulou noc přečetl důstojník IDF: neuposlechnutí rozkazů, násilné napadení, pokus o vraždu a napadení se smrtící zbraní.

Proti žádnému z nich nic neměl. Co se stalo, stalo se. Při pohledu zpět by nic z toho neměnil. Ale kdyby mohl, pozměnil by rozkaz, který vydal Ritchiemu a Calovi, aby zůstali v Black Hawku. Měl k tomu tehdy své důvody, které si teď pro sebe opakoval. Ve světle toho, co se mezitím odehrálo, se však nyní zdály prázdné a hloupé. Věděl, že tohle rozhodnutí ho bude pronásledovat po celý zbytek života.

Vybavoval si širokou usměvavou tvář svého spolubojovníka korunovanou výrazem chytráka, výrazem nabytým těsně předtím, než pronesl nějakou ze svých pohotových poznámek. Zdálo se, že není možné, aby byl Ritchie mrtev, když mu vzpomínka na něho připadala tak reálná.

Crocker u sebe v cele cítil Ritchieho přítomnost a slyšel ho, jak komentuje to svinské ubytování a říká mu, že se již konečně musí jednou naučit, jak si trochu dopřát.

Měl také pocit, jako by mu na rameni spočinula ruka, což způsobilo, že se mu chloupky na krku postavily do pozoru.

Ve dveřích zachrastil klíč. Nato se doširoka otevřely. V tvrdém světle zářivek stáli tři muži: uniformovaný důstojník IDF, komandér amerického námořnictva a americký civilista v běžovém obleku.

„Jste v pořádku, nadpraporčíku?“ zeptal se komandér námořnictva.

„Pane?“

Crocker zamrkal. Uvědomil si, že stojí nahý, a rukama si zakryl přirození.

„Včera v noci jste se choval ukvapeně.“

„Já bych to takhle nepopsal, pane.“

Bledý americký komandér udělal krok vpřed, podal mu khaki uniformu a řekl: „Požádáme vás, abyste si vyslechl obžalobu a podepsal výpověď. Potom budete propuštěn.“

Civilista se posunul z tvrdého světla tak, že jeho tvář byla náhle zřetelnější. „Někdy v průběhu následujících šesti týdnů se budete muset vrátit, abyste čelil obviněním,“ řekl. „Nevíme, kdy přesně to bude.“

Crocker přikývl. „Rozumím.“

Vysprchoval se, oblékl a postavil se do pozoru v malé přehřáté místnosti, kde mu přečetli obžalobu. Pak na diktafon uvedl svou výpověď, v níž krok po kroku vylíčil incident s izraelským pilotem a jeho kolegou. Po celou dobu u sebe cítil Ritchieho přítomnost.

O hodinu později ho eskortovali na palubu vojenského proudového letounu směřujícího na Andrewsovu leteckou základnu neda-leko Washingtonu. Následoval další krátký let a devatenáct hodin po opuštění Tel Avivu již byl ve svém domě ve Virginia Beach. Když vešel dovnitř a složil na zem batoh, Holly právě seděla s nohama skroucenýma pod sebou a dívala se na show *Late Night*.

„Jsi v pohodě, Tome?“ zeptala se, jakmile ho objala.

„Jsem zpátky,“ odpověděl a povšiml si červených kruhů kolem jejích očí.

„Co ty?“

„Poslední dvě hodiny jsem strávila na telefonu s Monicou.“

„Je to zlý?“ zeptal se, sklonil se a políbil ji.

„Prostě se s tím nedokáže smířit.“

„Ani já ne,“ řekl Crocker.

Posadili se na pohovku a drželi se za ruce, zatímco on hovořil o ironii Ritchieho smrti – o patrném důsledku prostého mechanického problému, třebaže operovali na nebezpečném nepřátelském území. Tlumeným hlasem se jí také svěřil, že nařídil Calovi a Ritchiemu, aby na palubě nešťastného vrtulníku zůstali.

„Pro tohle jsi ale měl dobrý důvody. Nebo ne, Tome?“

„Ty mi teď přijdou jako dost blbý.“

„Nevyčítej si to.“

Nemohl si však pomoci, protože část jeho já požadovala vysvětlení. Proto také potřeboval dva prášky na spaní a několik sklenek bourbonu, aby vůbec usnul.

Když si následujícího rána oblékal modrou vycházkovou uniformu námořnictva, kterou začal postupem doby nesnášet, cítil se unavený a otupělý. Potom odjel k místní pohřební síni, kam vstoupil s Holly po boku. Mezi truchlícími, kteří spolu hovořili tichými hlasy, se pohyboval jako přízrak.

„To jsem rád, žeš to zvládl,“ zašeptal Mancini, když se usadili vedle něho a jeho ženy Teresy.

„Já taky.“

„Jsem furt nasranej na ty zkurvený Izraelce.“

Crocker přikývl. Díval se na příslušníky SEAL a jejich ženy sedící kolem, ti všichni přemýšleli o tom, že jednoho dne se to samé může stát i jim. Bylo to něco, s čím žili a co je spojovalo v jednu pevně semknutou komunitu. Smrt, zranění, psychické zhroucení a rozvod byly všudypřítomné, zatímco oni vychovávali své děti a snažili se do budoucna plánovat.

Přátelé i členové rodiny se postupně zvedali a odcházeli do přední části místnosti, kde na pozadí tisíců bílých a červených růží stála tmavá dřevěná rakev. Po pravé straně spočívala na stojanu velká zarámovaná fotografie Ritchieho. Měl na sobě vycházkovou uniformu, usmíval se a vypadal, že myslí jen na rošťárny – tak jako vždycky.

Celá scéna působila smutným a neskutečným dojmem, jako nějaká podivná pantomima nebo zlý sen.

Crocker věděl, že Ritchie by s tímhle nesouhlasil. Nesnášel obřady, zejména pohřby. Byl to neformálně založený člověk se smyslem pro legraci a s neuhášenou touhou po akci a nebezpečí a chápal riziko, jež podstupuje.

To, že jeho smrt přišla dva týdny předtím, než se měl oženit, se nezdálo správné.

Crocker přesunul svou váhu na polstrovaném sedadle a pomyslel si: *Kdybych jen nechal Cala a Ritchieho slanit s námi, tomuhle všemu by se dalo vyhnout.*

V duchu si již po bůhví kolikáté zopakoval důvody, proč jim řekl, aby zůstali ve vrtulníku. Batohy, které Ritchie s Calem nesli, byly příliš těžké. Bylo bezpečnější nechat nejprve přistát helikoptéru.

Bezpečnější. *Jo, to určitě.* Vina a ironie tvrdě zaútočily.

„Jak je Calovi?“ zašeptal Mancinimu, pokoušeje se v hlavě změnit téma.

„Včera večer ho přesunuli z JIPky v Tel Avivu.“

„Dobře,“ řekl Crocker a přikývl.

Přes uličku zpozoroval Monicu, která vypadala, jako by ji někdo opakovaně kopl do hlavy. Oči měla oteklé, ústa zkroucena v bolestné grimase.